

Sygn. akt III K 221/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Sosiński

Sędziowie: Sędzia Tomasz Kaszyca

Ławnicy: Urszula Szukalska, Renata Architek, Stanisława Szydłowska

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Krzyki Wschód: Macieja Nitry

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 października 2020 roku, 1 grudnia 2020 roku, 22 grudnia 2020 roku, 19 stycznia 2021 roku,

sprawy:

D. D. (1), syna J. i J. z domu N., urodzonego w dniu (...) w R.

oskarżonego to, że:

w dniu 1 marca 2020 roku we W., działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia A. G., ugodził ją nożem w klatkę piersiową, czym spowodował u niej obrażenia w postaci rany klutej zlokalizowanej po lewej stronie tułowia w linii pachowej tylnej w VI przestrzeni międzyżebrowej, drążącej do lewej jamy opłucnowej, z towarzyszącą odmą opłucnową lewostronną, krwiakiem lewej jamy opłucnowej, odmą śródmięśniową i masywnym krwotokiem, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, jednakże do pozbawienia życia pokrzywdzonej nie doprowadził, z uwagi na udzieloną pomoc lekarską, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków II Wydziału Karnego z dnia 10 grudnia 2010 roku, sygn. II K 683/09, za czyn z art. 282 k.k. i art. 157 § 2 k.k., na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od dnia 18 marca 2009 roku do dnia 21 marca 2009 roku oraz od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 23 kwietnia 2015 roku,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **D. D. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że eliminuje z kwalifikacji prawnej czynu art. 160 § 1 k.k. oraz modyfikuje opis czynu uznając, że D. D. (1) był uprzednio skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. oraz za czyn z art. 157 § 2 k.k., tj. zbrodni wyczerpującej dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 i 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **D. D. (1)** na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności,

to jest okres od dnia 1 marca 2020 roku od godziny 19:40 do dnia 2 lutego 2021 roku;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci noża, opisanego pod poz. 1 (1) według wykazu nr I/731/20/P (k. 133);

IV. zarządzić zniszczenie dowodu rzeczowego, opisanego pod. poz. 1 (2) według wykazu nr I/731/20/P (k. 133);

V. zwrócić uprawnionej A. G. dowody rzeczowe, opisane pod poz. 2-7 według wykazu nr I/731/20/P (k. 133);

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. A., kwotę 2.324,70 złotych brutto, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. D. (1);

VII. obciąża oskarżonego **D. D. (1)** kosztami postępowania oraz opłatą sądową w kwocie 400 (czterystu) złotych.

Sędzia Tomasz Kaszyca Sędzia Marcin Sosiński Urszula Szukalska

Renata Architek Stanisława Szydłowska

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 221/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. D. (1)	czyn I kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 1 marca 2020 roku we W. we wspólnie zajmowanym mieszkaniu doszło do sprzeczki pomiędzy A. G. a D. D. (1). O. byli w stanie po spożyciu alkoholu. W pomieszczeniu przebywała wówczas ich trzyletnia córka W..</p> <p>Podczas przygotowywania kolacji w kuchni, D. D. (1) będąc zirytowany zwróceniem mu uwagi przez konkubinę A. G., na oczach dziecka, ugodził ją nożem w klatkę piersiową. Ostrze noża wynosiło 8,7 cm. Następnie wyjął nóż i uciskał ranę, wołając A. T., który mieszkał na piętrze. Zostało wezwane pogotowie ratunkowe, które przewiozło A. G. do szpitala celem udzielenia dalszej pomocy.</p>	częściowe wyjaśnienia D. D. (1)	73-77, 83-84, 181-184, 239-241, 352-354, 440-442v	
częściowe zeznania A. G.	22-23, 172, 443		

zeznania A. T.	12-13, 443v- 444		
zeznania R. W.	47, 444		
zeznania M. B.	49, 454v		
zeznania K. G.	52, 444		
zeznania K. T.	57, 444v		
zeznania B. J.	80, 464v- 465		
zeznania A. D.	175, 445		
zeznania J. J. (2)	177, 444v- 445		
dokumentacja lekarska dotycząca A. G.	28-42, 285- 333		
opinia ustna biegłego M. G. wraz z pisemną opinią sądowo- lekarską	463v -464, 61-63		
opinia ustna biegłych sądowych A. (...) wraz z pisemną opinią sądowo- lekarską	455- 456, 222-230, 334-339		
protokół oględzin miejsca z dokumentacją fotograficzną	6- 10		
Wskutek ugodzenia nożem A. G. doznała obrażeń w postaci rany klutej zlokalizowanej po lewej stronie tułowia w linii pachowej tylnej w VI przestrzeni międzybrowowej, drażącej do lewej jamy opłucnowej, z towarzyszącą odmą	częściowe zeznania A. G.	22-23, 172, 443	

<p>opłucnową lewostronną, krwiakiem lewej jamy opłucnowej, odmą śródmięśniową i masywnym krwotokiem.</p> <p>Obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo życia. Do pozbawienia życia A. G. nie doszło z uwagi na udzieloną pomoc lekarską.</p>			
<p>opinie sądowo- lekarskie</p>	<p>61-63, 222-230, 334-339</p>		
<p>ustne opinie biegłych</p>	<p>463v -464, 455- 456,</p>		
<p>dokumentacja lekarska dotycząca A. G.</p>	<p>28-42, 285- 333</p>		
<p>D. D. (1) był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków II Wydziału Karnego z dnia 10 grudnia 2010 roku, sygn. II K 683/09, za czyn z art. 282 k.k. i art. 157 § 2 k.k., na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Wymierzona kara została przez niego częściowo odbyta w okresie od dnia 18 marca 2009 roku do dnia 21 marca 2009 roku oraz od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 23 kwietnia 2015 roku.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia D. D. (1)</p>	<p>73-77, 83-84, 181-184, 239-241, 352-354, 440-442v</p>	

dane o karalności	137-139		
informacja o odbyciu kar	231- 235		
odpisy wyroków	206-207, 262, 263-264, 284, 425-426		
<p>Trzydziestoletni D. D. (1) legitymuje się wykształceniem gimnazjalnym. Przed zatrzymaniem zajmował się pracami budowlanymi, wykończeniowymi. Żyjący w konkubinacie od sześciu lat, posiadający z tego związku czteroletnie dziecko. Od 15 do 18 roku życia przebywał w ośrodku socjoterapii, dla osób zagrożonych demoralizacją. Był obejmowany nadzorem kuratora sądowego, co najmniej siedem razy.</p> <p>Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie.</p> <p>T. criminis D. D. (1) nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą przesłanki art 31 § 1 k.k. ani art. 31 § 2 k.k.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia D. D. (1)</p>	<p>73- 77, 83-84, 181-184, 239-241, 352-354, 440-442v</p>	

opinia sądowo- psychiatryczna	186-192		
wywiad środowiskowy	210-212, 470-471		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	częściowe wyjaśnienia D. D. (1)	Wyjaśnienia D. D. (1) pomimo swojej obszerności zasługują na wiarę w znikomej części, i tylko w zakresie, w którym są zbieżne z ustaleniami dokonanymi przez Sąd. Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę jedynie w zakresie tego, że ugodził on A. G. nożem na oczach trzyletniej w czasie zdarzenia córki, w zakresie spożywania	

		alkoholu przed zdarzeniem oraz motywacją oskarżonego, którą była agresja spowodowana zwróceniem mu uwagi o korzystanie z mediów społecznościowych przez pokrzywdzoną.
częściowe zeznania A. G.	Zeznania A. G. zasługiwały na wiarę jedynie w znikomym zakresie tj. w zakresie samego faktu ugodzenia nożem przez D. D. (1) jak i jego zachowania po zdarzeniu (wyjęcia noża, tamowania krwi i zawołania sąsiadów celem wezwania pomocy medycznej). Na wiarę zasługuje także potwierdzenie, że przed zdarzeniem oskarżony pił piwo i wódkę. Znajduje to odzwierciedlenie w protokole badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu.	
zeznania A. T.	Zeznania konkretne i nieubarwione. Świadek nie był naocznym świadkiem zdarzenia, ale potwierdził, że zszedł na miejsce zdarzenia, po tym jak zawołał go D. D. (1). Na miejscu zobaczył A. G. trzymającą się w okolicach lewego boku oraz nóż, którym dokonano ciosu.	
zeznania R. W. i M. B.	Zeznania świadków są ze sobą spójne, rzeczowe oraz oparte na doświadczeniu zawodowym. Znajdują odzwierciedlenie w	

	<p>pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, któremu sąd przyznał walor wiarygodności.</p> <p>Świadkowie będący funkcjonariuszami Policji zeznali, że D. D. (1) zaatakował pokrzywdzoną w pozycji od przodu. O. wskazali na wątpliwą relację pokrzywdzonej, oceniając przedstawiany przebieg zdarzenia jako próbę ochrony oskarżonego. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania treści zeznań.</p>	
zeznania K. G.	<p>Zeznania cechowały się spójnością i konsekwencją. K. G. nie była naocznym świadkiem zdarzenia, ale rozmawiała z trzyletnią W., (zgodnie z treścią wyjaśnień oskarżonego z postępowania aresztowego była świadkiem zdarzenia), która zademonstrowała jej zachowanie D. D. (1), mówiąc przy tym „tata zrobił mamie ała”. Słowa te usłyszał także funkcjonariusz Policji K. T., który potwierdził to w złożonych zeznaniach.</p>	
zeznania K. T.	<p>Zeznania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Świadek jako obcy do stron, nie miał powodów by składać obciążające D. D. zeznania. Świadek, który przyjechał na interwencję na miejsce zdarzenia</p>	

	<p>zecznał, że dziewczynka powiedziała do swojej ciotki K. G., że „tata zrobił mamie ała”, co znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach K. G. i B. J.. Nadto wskazał, że D. D. (1) poinformowała go, że zdarzenie miało miejsce w kuchni oraz, że ugodził nożem w okolice tułowia A. G..</p>	
zeznania B. J.	<p>Zeznania zasługują na wiarę. Świadek będący funkcjonariuszem Policji nie był naocznym świadkiem zdarzenia, ale wskazał, że W. powiedziała, że „tata zrobił mamie bubu”. Zeznania znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach K. G. i K. T.. Wprawdzie świadek zamiast słowa „ała” użył słowa „bubu”, niemniej jednak nie zmienia to sensu wypowiedzi, a mógł odmiennie zapamiętać od ww.</p>	
zeznania A. D.	<p>Sąd nie znalazł powodów, by odmówić zeznaniom wiarygodności. Wprawdzie A. D. nie była naocznym świadkiem zdarzenia, ale słyszała relacje przedstawianą przez A. G. jej matkę tj. J. J. (2), chwilę po zdarzeniu. A. G. miała potwierdzić kłótnie z D. D. (1) i jego ugodzenie nożem. Wprawdzie A. G. usprawiedliwiała później swojego partnera, Sąd jednak uznał, że wynikało to z próby uchronienia</p>	

	go od odpowiedzialności karnej.	
zeznania J. J. (2)	Sąd uznał zeznania za wiarygodne w zakresie uzyskanej wersji wydarzeń od A. G., z którą rozmawiała telefonicznie, gdy ta przebywała w szpitalu i z uwagi na doznane obrażenia miała sprawiało jej to trudność. J. J. (2) zeznała, że A. G. powiedziała jej, że w trakcie kłótni z D. D. (1) ugodził ją nożem. Jednakże usprawiedliwienie D. D. (1) przez pokrzywdzoną, Sąd uznaje za próbę pomocy oskarżonemu.	
opinia ustna biegłego M. G. wraz z pisemną opinią sądowo- lekarską	Zarówno opinia ustna jak i pisemna zasługują na wiarę, z tym zastrzeżeniem, że opinia z dnia 2 marca 2020 r. była wydawana na podstawie niepełnych danych i w konsekwencji została zmodyfikowana poprzez przyjęcie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Biegły w opinii pisemnej zanegował możliwość nadziania się pokrzywdzonej na nóż, który miał leżeć na stole. W opinii ustnej zakwestionował wersje zdarzenia podawane przez oskarżonego i pokrzywdzoną, podając szeroką i logiczną argumentację. Biegły wyjaśnił z jakich powodów niemożliwym było ugodzenie nożem trzymanym pod tacą zaś po	

	<p>zademonstrowaniu przez oskarżanego jego wersji zdarzenia, wyjaśnił, że nie byłoby to możliwe, gdyby pokrzywdzona nie stała na podwyższeniu, bowiem różnica wynosi 25 cm (jak natomiast wynika z protokołu miejsca zdarzenia w kuchni nie było żadnego podwyższenia). Wskazał także, że siła z jaką zadano cios była znaczna – nóż musiał się bowiem przebić przez bluzę, bluzkę i przebić ścianę klatki piersiowej.</p>	
<p>opinia ustna biegłych sądowych A. (...)</p> <p>wraz z pisemną opinią sądowo- lekarską</p>	<p>Sąd nie znalazł powodów, by zakwestionować opinię pisemne i ustne. Sąd uznał sporządzone opinię za odpowiadającą wymogom prawa tj. jasne, pełne i nie zawierające sprzeczności oraz oparte na specjalistycznej wiedzy. Powyższe spowodowało, że stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd ma na uwadze, że z uwagi na dostęp do pełnej dokumentacji medycznej, w drugiej opinii pisemnej, podtrzymanej przed Sądem, biegli uznali wystąpienie i pokrzywdzonej choroby realnie zagrażającej życiu, czego nie dało się określić podczas wydawania pierwszej opinii. Biegli wskazali m.in., że uwzględniając charakter stwierdzonych obrażeń u A. G., najbardziej prawdopodobną wersję</p>	

	<p>ich powstania było ugodzenie nożem w mechanizmie czynnym. Penetracja tkanek na 3,5-4 cm i pokonanie oporu pełnej grubości skóry wymaga stosunkowo dużej siły, ponieważ jest to tkanka stawiająca duży opór mechaniczny.</p>		
protokół badania stanu trzeźwości	<p>W trakcie czynu D. D. (1) znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu (0,68 mg/l alkoholu).</p>		
protokół oględzin miejsca zdarzenia z dokumentacją fotograficzną	<p>Dowód nie budzi wątpliwości.</p>		
1.1.1.	<p>opinie sądowo- lekarskie</p>	<p>Sąd uznał sporządzone opinie za odpowiadającą wymogom prawa tj. jasna, pełna i nie zawierająca sprzeczności oraz oparte na specjalistycznej wiedzy. Powyższe spowodowało, że stanowiła pełnowartościowy materiał dowodowy.</p>	
dokumentacja lekarska dotycząca A. G.	<p>Dokumentacja medyczna przedstawia stan zdrowia pokrzywdzonej po zdarzeniu z dnia 1 marca 2020 r. oraz zastosowane procedery i badania.</p>		
1.1.1.	<p>dane o karalności</p>	<p>Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonego, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby zakwestionować</p>	

		wiarygodność przedstawionych danych, które nie budzą najmniejszych zastrzeżeń, co do ich autentyczności i wiarygodności.	
informacja o odbyciu kar	Dowód nie budzi wątpliwości.		
odpisy wyroków	Dowód nie budzi wątpliwości.		
1.1.1.	opinia sądowo-psychiatryczna	Opinia merytorycznie prawidłowa, wystawiona przez kompetentny podmiot Sąd nie znalazł podstaw do jej zakwestionowania. Nie była także kwestionowana w toku postępowania.	
wywiad środowiskowy	Nie budziły wątpliwości opracowane wywiady środowiskowego, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione podmioty i zawierały wszystkie niezbędne elementy.		
1.1.1.	protokół badania stanu trzeźwości, protokół oględzin, protokoły pobrania materiału porównawczego, protokoły zatrzymania rzeczy, protokół wizji lokalnej	Wszelkie czynności procesowe podjęte w przedmiotowej sprawie odbyły się zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły, a ich wyniki nie budziły żadnych wątpliwości. Podjęte w sprawie czynności zostały przeprowadzone przez uprawnione podmioty zaś sposób przeprowadzenia tych czynności nie był kwestionowany przez stronę postępowania.	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia D. D. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w większości nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Wyjaśnienia cechuje niestałość, wzajemna sprzeczność i rozbieżność. Sąd dał im wiarę jedynie w zakresie, w którym nie są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Podczas pierwszego przesłuchania oskarżony przedstawił przebieg zdarzenia w ten sposób, że A. G. siedząca na krześle przy stole w kuchni, na którym znajdował się nóż, sama się na niego nadziała, gdy ich córka biegła do niej z prawej strony a on sam stał po środku pomieszczenia. Jest to wbrew logice, by pokrzywdzona sama z taką siłą nadziała się na nóż a nadto, że odwracała się w lewo, czyli w przeciwną stronę niż biegnące do niej trzyletnie dziecko. Jednocześnie w opinii sądowo-lekarskiej wskazano, że jest to niezwykle mało prawdopodobne,</p>	

by obrażenia powstały wskutek nadziania się pokrzywdzonej na nóż, który miałby leżeć na stole. Nóż musiałby być unieruchomiony w jakiś sposób, aby zapobiec odepchnięciu go podczas napierania na niego ciałem pokrzywdzonej podczas jej upadania na stół. Sąd uznał, że kolejne wyjaśnienia złożone przez oskarżonego również stanowią przyjętą linię obrony. Nie sposób dać wiary jakoby do sytuacji ugodzenia nożem doszło przypadkowo w sytuacji energicznego i niefortunnego obrócenia się oskarżonego, trzymającego w ręku nóż, w stronę A. G. nie mając świadomości, że pokrzywdzona stoi tak blisko niego. Okoliczność, że chciał jedynie coś wykrzyknąć do pokrzywdzonej a nie ją ugodzić nożem są wbrew logice i zdrowemu rozsądkowi. Nadto nie sposób z tak dużą siłą, by przebić ubranie (pokrzywdzona miała założoną bluzkę i bluzę) niechcący wbić komuś nóż w okolice klatki piersiowej na taką głębokość. Zostało to zanegowane w opinii pisemnej jak i ustnej biegłych sądowych. Biegli wskazali, że nóż by móc przebić bluzę, bluzkę i ścianę klatki piersiowej musiałaby być użyta znaczna siła.

częściowe zeznania A. G.

Pierwsze zeznania pokrzywdzonej A. G., których następnie nie podtrzymała, nie zasługują w przeważającej większości na wiarę. Świadek będąca prywatnie konkubiną oskarżonego, z którego to związku mają czteroletnią córkę, składając zeznania dążyła do ograniczenia odpowiedzialności D. D. (1), przedstawiając wersję wydarzeń nieopartą na prawdzie. Opis zdarzenia jakoby A. G. sama nadziała się na nóż, którym to nożem według jej zeznań oskarżony miał kroić pieczarki i nieść go pod deską do krojenia, jest nieprawdopodobna. Wynika to z umiejscowienia i głębokości rany po ugodzeniu nożem, a co za tym idzie również siły, z jakim zadano cios. Nie sposób, zatem uznać, że był to nieszczęśliwy wypadek jak próbowała twierdzić pokrzywdzona. Wersję tę wyklucza także opinia biegłego M. G. będącego specjalistą medycyny sądowej, który w opinii sądowo lekarskiej z dnia 2 marca 2020 r. wskazał, że jest niezwykle mało prawdopodobne, by obrażenia te powstały wskutek nadziania się pokrzywdzonej na nóż, który miałby leżeć na stole. Ponadto zgodnie z opinią sądowo- lekarską z dnia 26 czerwca 2020 r., nadzianie się na nóż,

gdy jest on ustabilizowany tzn. utrzymywany w jednej pozycji, dodatkowo musiałoby w tej pozycji oprzeć się o sile nacisku, z jaką upadałoby na nie ciało osoby pokrzywdzonej, napieranie ciała na nóż trzymany przez drugą osobę (która nie ma intencji zadania obrażeń) powoduje zazwyczaj odchylenie się ręki tej osoby w nadgarstku, zwolnienie ucisku palców z rękojeści oraz zgięcie kończyny w stawie łokciowym- z tych względów przypadkowe nadzianie się na nóż trzymany przez drugą osobę i spowodowanie obrażeń, które wystąpiły u A. G. jest praktycznie niemożliwe. Tym samym możliwość samodzielnego nadziania się pokrzywdzonej na nóż leżący na krawędzi stołu został przez biegłych wykluczony. W świetle opinii również scenariusz, w którym pokrzywdzona miałaby przypadkowo nabić się na ostrze trzymane przez drugą osobę jest bardzo mało prawdopodobne. W przypadku obu wersji zeznań pokrzywdzonej, odniesione przez nią rany byłyby znacznie płytsze, lub wręcz nie wystąpiłyby w ogóle i nie skutkowałyby obrażeniami odniesionymi przez nią. Jeszcze mniej prawdopodobne jawią się kolejne zeznania pokrzywdzonej złożone na etapie postępowania

	<p>przygotowawczego w dniu 14 maja 2020 r. i kolejno przed Sądem. Opis wydarzeń przedstawiony przez świadka, jakoby D. D. (1) ugodził ją nożem przypadkowo, odwracając się w jej stronę, nie zdając sobie sprawy, że jest tak blisko niej, jest sprzeczny z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie a nawet z samymi zeznaniami pokrzywdzonej. Skoro A. G. twierdzi, że krzyczała na oskarżonego i wspólnie robili zapiekanki, nie sposób uznać, że nie mógł wiedzieć, że stoi blisko niego. Jednocześnie zostało to zanegowane treścią opinii sądowno-lekarskiej z dnia 25 sierpnia 2020 r., głównie z uwagi na rozległość obrażeń, jakich doznała pokrzywdzona.</p>	
protokół wizji lokalnej wraz z materiałem filmowym	<p>Czynność choć przeprowadzona zgodnie z prawem, przez upoważniony organ nie przydała się do ustalenia stanu faktycznego. Podczas wizji D. D. (1) przedstawiał relację wydarzeń opartą na założeniach, że A. G. sama nadziała się na nóż, leżący na stole, po tym jak podbiegła do niej córka. Jednakże wersja ta jest nieprawdopodobna, gdyż nóż nie będąc ustabilizowany nie mógł wbić się z taką siłą w ciało pokrzywdzonej,</p>	

	przebijając przy tym ubrania i powodując tak rozległe obrażenia. Sam oskarżony również wycofał się z opisanego przebiegu zdarzenia.	
umowy zlecenia	Zawarte przez D. D. (1) umowy zlecenia z 2019 roku nie mają znaczenia dla ustalenia stanu majątkowego oskarżonego, bowiem jak zeznał pracował bez umowy a jego wynagrodzenie oscylowało w granicach od pięciu do ośmiu tysięcy miesięcznie.	
zaświadczenie fundacji (...)	Dowód nieprzydatny dla ustaleń w sprawie, bowiem wynika z niego, że córka oskarżonego W. na kilkanaście dni przed wydaniem zaświadczenia była dwukrotnie na wizycie i jest objęta terapią psychologiczną. Ponadto nie budzi zdziwienia Sądu, że dziewczynka objęta jest terapią psychologiczną w sytuacji gdy w wieku trzech lat była naocznym świadkiem ugodzenia swojej matki nożem przez jej ojca. Tak traumatyczne przeżycia niewątpliwie musiały mieć wpływ na psychikę dziecka.	
zaświadczenie o zatrudnieniu A. G.	Podjęcie zatrudnienia przez A. G. po krytycznym zdarzeniu i fakt ciężkiej sytuacji finansowej nie ma wpływu na realizację znamion	

	czynu zabronionego przez D. D. (1).		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	D. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p><i>D. D. (1) wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa opisanego w przepisie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k.</i></p> <p>Wina i sprawstwo D. D. (1) nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu i jest ewidentna. Świadczą o tym częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego, częściowo zeznania pokrzywdzonej, świadków przybyłych na miejsce zdarzenia, w tym funkcjonariuszy Policji, czy K. G. a także uzyskane opinie biegłych. W świetle całokształtu materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że D. D. (1) działając</p>			

z zamiarem ewentualnym usiłowania zabójstwa i spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu A. G. ugodził ją nożem. Celem oskarżonego nie było wprawdzie zabójstwo pokrzywdzonej niemniej jednak się na nie godził. Podkreślić należy, że do śmierci nie doszło tylko i wyłącznie dzięki udzielonej specjalistycznej pomocy medycznej. Oskarżony godząc wymienioną nożem, mając przy tym na względzie użytą znaczną siłę oraz lokalizację wbicia noża godził się ze skutkami swojego czynu, w tym ze śmiercią pokrzywdzonej. A. G. wskutek działania D. D. (1) znalazła się bowiem w stanie realnie zagrażającym życiu.

W świetle przepisie art. 9 § 1 kodeksu karnego zamiar popełnienia czynu zabronionego obejmuje swoim zakresem zarówno sytuację, gdy sprawca chce popełnić taki czyn, jak i sytuację, gdy sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego godzi się na to (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1984 r., IV KR 245/84, OSNKW 1985, z. 5-6, poz. 38. Zoll A. Zakamycze 2004 stan prawny: 2004.07.01 Komentarz do art. 13 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J.

Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II). W kontekście oceny zamiaru sprawcy często istotną rolę odgrywa także analiza zachowania sprawcy po dokonaniu przestępstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2015 r., III KK 276/14, LEX nr 1665738). Zamiar, chociaż istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, który podlega takim samym regułom dowodowym, jak okoliczności o charakterze przedmiotowym. Jeżeli więc sprawca nie wyraził swego zamiaru wprost, wnioskuje się o nim z okoliczności całego zdarzenia. O istnieniu zamiaru zabójstwa w ogóle, a także o postaci tego zamiaru można wnioskować przede wszystkim na podstawie dokładnej analizy strony przedmiotowej konkretnego czynu. Ustalenia, co do zamiaru sprawcy powinny wynikać z analizy całokształtu zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności. W przedmiotowej sprawie nie ma najmniejszych wątpliwości, że czyn, którego dopuścił się oskarżony był usiłowaniem zabójstwa w zamiarze ewentualnym i

spowodowania ciężkiego uszczerbku zdrowia.

art. 13 § 1 kodeksu karnego

- w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, które nie nastąpiło, z uwagi na udzieloną pomoc medyczną,

-umyślność,

- zamiar ewentualny: z okoliczności popełnienia czynu jednoznacznie wynika, że D. D. (1) przewidywał możliwość śmierci A. G. i się na nią godził. Działał on wzburzony zwróceniem mu uwagi przez jego konkubinę i z silną determinacją wyładowania agresji.

art. 148 § 1 kodeksu karnego

Mając na uwadze rodzaj użytego narzędzia, siłę użytą do ugodzenia nożem oraz lokalizację ciosu, nie ulega wątpliwości, że D. D. (1) swoim zachowaniem, godził się na to, że w wyniku jego działania może doprowadzić do śmierci A. G.. D. D. (1) działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1992 r., sygn. II KRN

130/92 sprawca działa z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego wtedy, gdy ma on świadomość możliwości nastąpienia śmierci pokrzywdzonego i na to się godzi, to znaczy wprawdzie nie chce, aby śmierć pokrzywdzonego nastąpiła, ale zarazem nie chce, żeby nie nastąpiła, a więc gdy wykazuje całkowitą obojętność wobec uświadomionej sobie możliwości nastąpienia śmierci pokrzywdzonego.

art. 156 § 1 pkt 2 kodeksu karnego

- ciężki uszczerbek na zdrowiu: obrażenia, których doznała A. G. doprowadziły do obrażeń w postaci rany klutej zlokalizowanej po lewej stronie tułowia w linii pachowej tylnej w VI przestrzeni międzyżebrowej, drażącej do lewej jamy opłucnowej, z towarzyszącą odmą opłucnową lewostronną, krwakiem lewej jamy opłucnowej, odmą śródmięśniową i masywnym krwotokiem, powodując ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo życia. Gdyby nie udzielona pomoc medyczna pokrzywdzona najprawdopodobniej zmarłaby.

art. 11 § 2 kodeksu karnego

- przyjęcie tzw. kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy, z uwagi na to, że czyn wyczerpuje znamiona czynów zabronionych określonych w kilku przepisach tj. w art. 148 § 1 k.k. oraz 156 § 1 pkt 2 k.k.

art. 64 § 1 k.k.

- oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa w ramach recydywy, bowiem popełnił przestępstwo podobne (przeciwko życiu i zdrowiu) w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary (D. D. (1) odbywał karę do dnia 23 kwietnia 2015 roku).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. (1)	I.	I.	<p>Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności uznając, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu. Wina oskarżonego wynika z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie i jest ewidentna.</p> <p>Sąd wymierzył karę przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na pojednanie się pokrzywdzonej z</p>

oskarżonym i wyrażenie skruchy przez D. D. (1) a także mając na uwadze postawę oskarżonego po dokonaniu czynu, w tym wezwanie pomocy. Przy wymierzeniu wysokości kary, Sąd kierował się dyspozycją przepisu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzając karę pozbawienia wolności nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W opinii Sądu wymierzona kara 4 lat pozbawienia wolności czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionej zbrodni.

Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności miał na uwadze przede wszystkim:

1) motywację oskarżonego, który działał z niskich pobudek, bowiem jego agresywne zachowanie realnie zagrażające życiu pokrzywdzonej było podyktowane jej uwagami odnośnie prowadzonych rozmów z obcymi ludźmi za pośrednictwem sieci Internet;

2) umyślność,

3) działanie z zamiarem ewentualnym,

4) sposób i okoliczności popełnienia czynu,

5) wysoki stopień społecznej szkodliwości bowiem oskarżony godził w najwyższe dobro chronione prawem tj. zdrowie i życie ludzkie, a także spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, realnie zagrażającego życiu,

6) uprzednia karalność,

7) działanie w stanie po spożyciu alkoholu.

Na korzyść oskarżonego poczytano:

1) wyrażenie szczerzej skruchy i przeproszenie pokrzywdzonej,

2) przede wszystkim wybaczenie zadanych krzywd przez pokrzywdzoną A. G. i pojednanie się z D. D. (1),

3) próba choć niecelowa udzielenia pomocy- Sąd jednak uznał, że oskarżony wyciągając nóż z ciała pokrzywdzonej nie miał wiedzy, że bardziej jej zaszkodzi niż pomoże, Sąd miał jednak w polu widzenia, że po krytycznym zdarzeniu zawołał A. T. prosząc o pomoc A. G. i wezwanie pomocy medycznej zaś udzielenie w bardzo szybkim czasie od momentu zdarzenia

			pierwszej pomocy medycznej jak i specjalistycznej miały kluczowe znaczenie dla stanu zdrowia pokrzywdzonej oraz zwiększenie szans przeżycia.
D. D. (1)	III.	I.	Zgodnie z przepisem art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie noża, który służył do popełnienia przestępstwa.
D. D. (1)	IV.	I.	Sąd orzekł zniszczenie śladu kryminalistycznego, który został uznany jako dowód rzeczowy, a który nie został wykorzystany w niniejszej sprawie.
D. D. (1)	V.	I.	Sąd orzekł zwrot uprawnionej ubrań, które miała na sobie A. G. w dniu zdarzenia.
5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. (1)	II.	I.	Zgodnie z zasadą obligatoryjnego zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tzn. zarówno okresu tymczasowego aresztowania, jak i zatrzymania, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej

			<p>kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania, tj. okres od dnia 1 marca 2020 roku od godziny 19:40 do dnia 2 lutego 2021 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.</p>
D. D. (1)	VI.	I.	<p>Z uwagi na udział w sprawie obrońcy oskarżonego D. D. (1) działającego z urzędu zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i sądowego, zasądzono koszty obrony z urzędu świadczonej na rzecz adwokata J. A. w kwocie 2.324,70 złotych.</p> <p>Zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, opłata za sprawę objętą śledztwem wynosi 300 złotych. Zgodnie z §17 ust. 2 pkt 5 powołanego rozporządzenia, opłata za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją wynosi 600 zł, zaś w świetle § 20 w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy</p>

		<p>następny dzień o 20%. W sprawie odbyły się 4 terminy rozpraw, zatem za pierwszą rozprawę należy się kwota 600 złotych zaś za 3 kolejne kwota po 120 złotych tj.: 600 złotych (pierwsza rozprawa) + 360 złotych (kolejne rozprawy)= 960 złotych.</p> <p>Sąd zgodnie z § 4 rozporządzenia z uwagi na nakład pracy adwokata, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, Sąd zdecydował się ustalić kwotę wynagrodzenia w wysokości 150%. Mając na względzie, że za czynności w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w normalnej wysokości należy się kwota 1.260 złotych, to powiększona wynosi 1.890 złotych. Po doliczeniu podatku od towarów i usług o stawce 23%, co stanowi kwotę 434,70 złotych wynagrodzenie brutto wynosi 2.324,70 złotych.</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej</p>		

instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu art. 160 § 1 k.k. Przepis ten przewiduje odpowiedzialność karną za narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a więc za takie działanie lub zaniechanie, które wywołuje realny stan takiego zagrożenia. Występek ten ma umyślny charakter, co oznacza, że sprawca odpowiada, gdy ma zamiar wywołania stanu zagrożenia albo przewidując możliwość jego wywołania, godzi się na to. Jest to przestępstwo skutkowe, to jest dokonane z chwilą wywołania stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla człowieka utraty życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu. W przedmiotowej sprawie nie sposób było uznać kumulatywnej kwalifikacji zachowania sprawcy z przepisu art. 160 § 1 k.k., gdyż narażenie człowieka na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu mieści się w kryteriach karalności właściwych dla zbrodni zabójstwa.

<p>Sprawca każdego zabójstwa, niezależnie czy popełnionego z zamiarem bezpośrednim, czy ewentualnym, działa w sposób, który musi już z zasady zagrażać życiu pokrzywdzonego. W przeciwnym razie nie można byłoby takiemu sprawcy przypisać zamiaru popełnienia przestępstwa zabójstwa. Niewątpliwie zaś działanie polegające na narażeniu człowieka mieści się w działaniu polegającym na zabiciu człowieka, albo na usiłowaniu jego zabicia.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VI.</p>	<p>Sąd obciążył oskarżonego D. D. (1) kosztami postępowania uznając, iż jego sytuacja majątkowa pozwala na ich uiszczenie, bowiem koszty nie są znaczne, a on sam zarabiał przed zatrzymaniem od 5.000 złotych do 8.000 złotych miesięcznie oraz obciążył go opłatą sądową zgodnie przepisami ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Wysokość opłaty została uzależniona od wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 2. ust. 1 pkt 5 opłata w razie skazania na karę pozbawienia wolności do</p>	

	5 lat wynosi 400 zł. W takiej też wysokości została wymierzona.
7. Podpis	
Sędzia Tomasz Kaszyca Sędzia Marcin Sosiński	